

Tigre a levy
zabíjajú iba keď sú hladné.
Keď sa najedia, sú spokojné,
nejdú už viac zabíjať
len tak náhodne.
My pokračujeme v zabíjaní
len kvôli chuti na jazyku,
zatiaľ čo by sme mohli
pestovať aj iné veci na
jedenie: my máme voľbu.
A my ich nazývame
„divé beštie“?
Divá beštia – „beštia“
znamená niečo,
čo nie sú ani zvieratá,
vidíte? Divé beštie.
Takže ako nazývame
sami seba?
Je mi ľúto,
ak tým niekoho urazím,
ale toto je holá pravda;
každý to môže vidieť.
Držím sa svojich princípov,
je to tak.
Keď sa zamyslíme
nad sebou ako ľudskými
bytosťami a nazývame
tigre a levy divými šelmami,
mali by sme to
ešte raz uvážiť.
Každý ovplyvňuje každého
negatívnym spôsobom
a slepo pokračuje v žití
veľmi nízkej existencie.
Je mi nás ľúto,
aj mňa samej.
Aj mňa predtým klamali,
našťastie som sa
včas prebudila.
Takže sa len snažíme
nahradiť čas,
ktorý sme stratili,
keď nás klamali v tomto
svete, aby sme konali tak
ako všetci ostatní
a jedli aj veci,
ktoré by sme jesť nemali.
Všetky biblie, sútry, sväté
knihy, všetky nám hovoria,
aby sme nejedli mäso.

Neviem, ako je možné,
že si to ľudia neprečítali.
Niektorí ľudia sa dokonca
naučia celú svätú knihu
naspamäť, dokážu ju
recitovať odpredu aj odzadu
a nevidia túto vetu.
Preto dúfam, že my
ako celá ľudská rasa
zmeníme mentálny koncept
o tom, ako by sme sa mali
správať ako koruna stvorenia,
ako deti Boha,
ako budúci Budha
alebo ako súčasný Budha.
Ten koncept sa musí zmeniť.
Musíme sa rozhodnúť
z mentálneho hľadiska,
z intelektuálneho hľadiska,
že sa staneme skutočnou
ľudskou bytosťou.
Nehovoriac ešte o tom,
že sa staneme svätcom;
ale iba ľudskou bytosťou.
Päť prikázaní,
ktoré som vám povedala,
nie je odo mňa.
Odovzdali ich dávni Majstri,
aby viedli ľudí
skutočným smerom ľudstva.
Ako človek by sme mali
kráčať tou cestou
– piatich prikázaní.
Aké je prvé prikázanie?
Nezabíjaj.
Žiadne zabíjanie. Druhé?
Nebudeš klamať. Tretie?
Žiadne kradnutie.
Žiadne kradnutie. Štvrté?
Žiadne cudzoložstvo.
Piate?
Žiadne intoxikanty.
Žiadne intoxikanty, dobre.
Ale vy všetci rozumiete,
však?
Takže ak dodržíte
týchto päť prikázaní,
nie ste svätcom, áno?
Je mi ľúto.
Nie je to tak: „Dobre,

Majsterka Ching Hai,
päť prikázaní,
vegetariánstvo,
takže som svätec.“
Ešte nie. To je len
ľudský štandard, áno?
Človek nemôže ísť
a ukradnúť majetok
niekoho iného, majetok
iného človeka, nie?
Nemôže zabiť iného, nie?
Nemôže zabíjať zvieratá;
oni sú slabé,
sú bezbranné
a sú milujúce,
nerobia nič zlé.
Takže všetkých týchto
päť prikázaní –
žiadne zabíjanie, žiadne
kradnutie, nehovoriť ľži,
žiadne cudzoložstvo
a žiadne intoxikanty – tieto
prikázania vás len chránia –
morálne, zdravotne
a pre spoločenský mier.
Je to ešte ďaleko od toho,
že je človek svätcom.
Byť svätcom
je oveľa náročnejšie.
Áno.
Nielenže musíme
dodržiavať prikázania,
ako ľudská bytosť,
nielenže by sme mali
dodržiavať súcitnú stravu,
ale musíme tiež
pomáhať ostatným.
Musíme osvietiť seba,
musíme sa spojiť s Nebom
a musíme pomôcť ostatným,
aby boli spojení s Nebom.
Potom nás možno môžu
volať svätými.
Ale práve teraz
napodobňujeme svätca,
krok za krokom.
Približujeme sa k tomu.
To je všetko, dobre?
Meditujete, aby ste boli
spojení s Nebom –

fajn. Meditujete?
Áno, dobre, dobre. Fajn.
Snažíte sa najlepšie ako viete,
viem to.
Byť svätcom je ľahké
a zároveň to nie je ľahké.
Musíte obetovať seba,
svoju záľubu,
veci, ktoré uprednostňujete,
svoju nechúť –
úplne všetko –
aby ste robili svoju prácu.
Niekedy to vyzerá,
že robíte veci, ktoré dokonca
neprospievajú vašej pozícii
a musíte ich urobiť.
Nemôžete to nikomu
vysvetliť, pretože nikto tomu
aj tak nebude rozumieť.
Ak chcete byť svätcom
a len sedieť v Himalájach,
aj to je v poriadku.
Neviem ale, či dokážete
sedieť v Himalájach,
je tam veľmi chladno.
Rozumiem, tomu,
že po 9, 10 hodinách
strávených vonku v práci,
potom starosťami o rodiny,
deti, rodičov,
príbuzných a priateľov,
nie je ľahké prísť domov
a sedieť ďalšie
dve a pol hodiny.
Rozumiem tomu
veľmi dobre.
Takže sa snažíte najlepšie
ako viete, viem to.
Zlá karma (odplata),
behá kdekoľvek – pre ňu nie
sú žiadne dvere ani steny!
Je ako vzduch,
je všade.
Ak ste spojení,
tak príde.
Ak chcete byť spojení,
potom príde k vám.
Keď som prvýkrát
na seba vzala túto úlohu,
bola som ešte oveľa

zdravšia a energickejšia.
Robila som mnoho práce,
nosila cement,
lámala tehly,
stavala steny,
stavala dom,
cestu a všetky tie veci
a žila som len v stanoch.
Netrápila som sa kvôli
prievanu, vetru či slnku,
kvôli ničomu.
Nevystrašil ma ani dážď.
Zvykla som žiť v stane
a niekedy
je na Formose (Taiwan)
poriadny tajfún.
A oni použili len pár tyčí
aby ten stan upevnili.
A tajfún mi ho chcel vziať.
Takže som ho držala
celú noc, hovoriac:
„Nebojím sa ťa.
Nechaj moje tyče na pokoji!
Nie sú tvoje!“
A bola to zábava.
Niektoré mníšky,
ktoré žili okolo mňa
a videli ma to robiť,
sa snažili robiť to isté.
Takže sme všetci stáli,
držali stany
po celú noc a hovorili:
„Nebojíme sa ťa.
Nebojíme sa ťa!
Nebojíme sa ťa, nie, nie.
Nebojíme sa ťa!
Nebojím sa ťa!“
Ospalé, celú noc.
V tom čase som
vyzerala stále rovnako, ale
bola som zdravšia, silnejšia.
Mohla som prenášať hory.
Tak som sa cítila.
Nebála som sa ničoho,
ani len tajfúnu.
Držala som stanovú tyč
a hovorila si: „Nebojím sa.“
V čínštine by som povedala:
„Nebojím sa ťa.“
Ten tajfún zavíjal celú noc

a ja som mu len hovorila,
aby sa stratil.
Máte nejaké otázky? Nie?
Dobre? V poriadku.
Tak meditujme.